

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

ה א מיי" פ"ו מהלכות יבוס הל' ט סמג עשין נה טו"ש"ע אה"ע סימן קע סעף ח ית וסימן קעד סעף א:
ו ב מיי" שם פ"ה הל' יב סמג שם טו"ש"ע שם סימן קע סעף יט ועי' שם בטור ובניי:
ז ג מיי" שם פ"ה הל' טו) ופ"ו הלכה כ טו"ש"ע שם סי' קסב סעף ה:
ח ד מיי" שם פ"ה הל' יב טו"ש"ע שם סי' קע סעף יח:

תוספות ישנים
לדברי האומר אין זיקה ואימת אחיין חלף לבעלת הגט לא נפטרה זרה הא אחיין לתמן פירק ר"ג (נא). דלמ"ד אין זיקה חלף לבעלת הגט נפטרה זרה. וי"ל דהך דלקמן מיירי לפי מפקנה דהכא דסביר שמואל יש זיקה ולכן לא נפטרה זרה. עוד פ"י הר"ם דלף סי' נמי אחיין הכא דממנו דל' (אף) לדברי האומר אין זיקה היינו דווקא רישא דמלתא דחלף לחיות אבל האי דקאמר חלף לבעלת הגט לא נפטרה זרה מיי" דדוקא] למ"ד יש זיקה. והאי דנקט מלתא דמנא. י"ל דרישא אשמעינן הדינא דל' דאין זיקה היינו דווקא פסול דלחיות נפטרו זרות אע"י דשאר חליצה פסולה פטרה למ"ד אין זיקה. והאי דנקט מלתא דל' דאין זיקה חלף לבעלת הגט לא נפטרה זרה אע"י דשאר חליצה פסולה פטרה היינו דווקא למ"ד אין זיקה אבל למ"ד יש זיקה לא פטרה:

חלץ לאחיות. שמי לאחיות שנפלו לפניו משי אהיס וכל אחת זרתה עמה וחלץ לאחיות לא נפטרו זרותיהן הואיל ואי זעי לייזומי לא מני אלא יחלוץ לזרות ויפטרו אחיות. ואע"ג דזרות נמי אי הוה זעי לא הוה מייבס מיהו קל איסורם משל אחיות הלכך אף חליצתם משזבוחות משל אחיות והכי מפרש לקמן: **היכא דקיימא חליצה דשמעון חליצה כשרה.** לחלוץ לשניה שהוה לא חלץ לראשונה: **חלץ לה ראובן חליצה פסולה.** בתמיהה. ראובן שחלץ לראשונה והוא הך אחות חלוצתו ולא חליצה מעליה היא כדשמעון דזיקה גרירתא היא: **אחמציטי.** כלומר השלישית לאחר שחלץ שמעון לשניה שהיא על שניה אחת חלוצה ושניה שוין זה וקסבר חליצה פסולה אין זריכה לחזור על כל האחים: **כיון דרובה גיבס.** שהחולץ לשלישית חלץ לז' **למיפטור זרה.** כדקאמר' לא נפטרו זרות: **אבל מיפטרה נפשה פטרה.** בחליצה דכל דהו הלכך אחד חולץ לג' היכא דליכא זרות כדדייקו: **לבעלת הגט.** ז' יבמות מאח אחד ותן יבס גט לחתת מהן שז' אין חליצתה הוגנת כל כך דקלישא זיקתה וחס חלץ לה לא נפטרה זרה: **חלץ לבעלת אשה בצרת קרובת חלוצתו.** ראובן חלץ לזרה והוא נכח שאלה נגדיו ולא נפטרה זרה ומת הנכר אסורה הזרה לחלוץ וזעמא מפרש בגמרא (ק"טו: ח). מותר אדם בקרובת צרת חלוצתו. ולא אמרינן זרה כחלוצה ואסור בקרובתיה (שם). בית שמאי מתירין הצרות לאחין. מתירי זרת ערוה להתיבס לחיות. דלות להו הך דרשה דלזרור (ג' ע"ב). בואו ונתקן להם לצרות. העימות (ג' ע"ב). שיהיו חולצות. וישאלו לזקק בשכר לדברי הכל (גר"ע: י"ח).

מאי אחד חולץ לבוא דקאמר אאמציעיה. תימה דלקמן מסקינן דשמואל התחיל ולא התחיל קאמר והתחיל בחיות לא יגמור זרות ולא מיפטרה רחל בחליצת זרתה וכ"ש היכא דשניה שוין דזעינן חליצה מתרוייהו דלהאי שינויא לא מפליגינן בין מיפטור נפשה למיפטור זרה ואר"י דההוא דמפרש לקמן דשמואל התחיל ולא התחיל קאמר סבר כשינויא דבסמון דמפליגינן בין מיפטור נפשה למיפטור זרה ושינויא דהכא דאחד חולץ לכולן אחמציטי סבר כזב אשי דאמר לקמן לא אלימא זיקה לשוויי זרה כערוה וחליצת זרות היא חליצה כשרה ולהכי חלץ לאחיות לא נפטרו זרות אבל הכא דשתייהן שוין אחד חולץ לכולן: **א"ר אברהם דלא תיפטר.** דהא חליצה כשרה היא פי' כקונט' דאי זעי מייבס לה וא"א לומר כן דאסירא ליה משום שיטול מלות יצמין ומ"מ לא חשיב זכה חליצה פסולה כדפרישית לעיל:
א"ה חלץ לצרות נפטרו אחיות ואצרת דחזר מי מיפטר. פירוש כיון דאוקמה חלץ לאחיות לא נפטרו זרות דוקא מרחל ומשום שחלץ לזרה זענין זה נמי שחלץ לזרה חלץ לזרות נמי לא נפטרו אחיות:
שמואל התחיל וזא התחיל קאמר. השתא לפי המסקנה לית ליה להא דשמואל לדברי האומר אין זיקה קאמר דלפי האמת למ"ד אין זיקה חלץ לאחיות ולבעלת גט נפטרו זרות (ט) אחיות זרה שמואל חליצה דנפשיה דאית ליה זיקה קאמר והא דלף קאמר אלף לפי שלא הוזכר שם אמורא תחלה ומיירי כשחלץ לזרה קודם נפילת רחל זרתה ולהכי התחיל בזרת לזרה יגמור אף זרתה דכשנפלה רחל כזר נפטרה לזרה בחליצת זרתה וחליצת רחל חליצה כשרה היא דלף הוא חלץ קרובת זרת חלוצתו ולא חליצה כשרה הוא דה"ל לפרש כהדיא דאריי' דבנפול זה אחר זה כיון דעד השתא הוה אריי' דבנפול דבת אחת ועוד אמר ר"י דמנינן לפרש דאריי' אפי' נפול דבת אחת כדס"ד עד השתא ואפי' ההתחיל בזרת לזרה יגמור זרתה ואע"ג דחליצת הזרה היא חליצה פסולה דהיא לה זרת אחות אשה בזיקה ולא מיפטרה לזרה בחליצתה מ"מ חשיב חליצת רחל חליצה כשרה ואפי' אי חלץ לזרה דרישא קודם רחל כיון דלף נשתייר בלזרה אלא זיקה מועטת שכזר חלץ לזרתה חליצה חשובה טפי ולהכי לא חשיב רחל אחות חלוצתו כעין שפירש ה"ר אברהם לעיל ואע"ג דקודם שחלץ לזרת לזרה כזר נאסרה רחל ושמואל סבר דבחולץ לקמן (ד' מ:) כיון שנאסרה עליו שעה אחת נאסרה עולמית מכל מקום הוה חליצת רחל חליצה כשרה כיון דעכשיו אינה אחות זקוקתו ואינה אסורה אלף משום שנאסרה עליו כזר:
תניא בותיה דרב אשי. אצרייתא לא שייך למימר דהתחיל ולא התחיל קאמר דא"כ הוה ליה לפרושי הכי כהדיא אבל שמואל דאריי' נמי תתייבם. וא"ת אין ה"י ומ"מ נקט חליצה לאשמעינן דחליצה פסולה אינה פוטרת כמו שמואל ללישנא דהתחיל ולא התחיל ה"מ למינקט יבוס וי"ל דשמואל לא נקט יבוס משום דמתני' היא מותר אדם בקרובת כו' אבל כרייתא ה"ל למנקט יבוס דעדיפא טפי אי נמי לשמעין תרוייהו:
אחריו חזרו ותקנו. דחוק לומר כן משום דלף מסתבר ליה למימר דלף אלימא זיקה לשוויי לזרה כערוה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: ה"כ.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה:

ה א מיי" פ"ו מהלכות יבוס הל' ט סמג עשין נה טו"ש"ע אה"ע סימן קע סעף ח ית וסימן קעד סעף א:
ו ב מיי" שם פ"ה הל' יב סמג שם טו"ש"ע שם סימן קע סעף יט ועי' שם בטור ובניי:
ז ג מיי" שם פ"ה הל' טו) ופ"ו הלכה כ טו"ש"ע שם סי' קסב סעף ה:
ח ד מיי" שם פ"ה הל' יב טו"ש"ע שם סי' קע סעף יח:

החלוצה: ארה דחל מי מיפטרה. אחליצה דזרה מי מיפטרה רחל: **והא סקן.** בחולץ: **אסור אדם בזרת קרובת חלוצתו.** ואפילו לא היתה זרתה מאחיו אלף מנכרי וטעמא דהם מפרש. והכי נמי אי הוה זעי לייזומי לא מני: **הסחיל בחיות.** שחלץ לזרה לא יגמור זרות לא יגמור בחיות דחלץ את רחל: **דסקן אסור אדם כו'. וק"ש דלף יגמור בחיות דחליצת רחל לא מיפטרה זרה דלזו חליצה מעלייתא היא דלחיות חלוצתו היא אלף שתייהן זריכות חליצה: **הסחיל בזרות.** שחלץ לזרת לזרה: **יגמור אף בחיות.** אס רצה לחלוץ לרחל נפטרה זרתה ואע"ג דרחל קרובת לזרה שהיא זרת חלוצתו לא גריע זכה דתנן מותר אדם בקרובת זרת חלוצתו וה"י כיון דאין זיקה אי הוה זעי לייזומי לרחל מייבס וכל שכן גמר בזרת רחל ולא זרתה (י' דשכחא מילתא טפי): **עולם.** כדאמר שמואל כרישא חלץ לאחיות לא נפטרו זרות משום דיש זיקה וחליצת האחיות גרועה ואפילו זרת לזרה לא מיפטרה חלץ לזרות נפטרו אחיות דחליצתן משזבוחות משל אחיות. ודקשיא לך הוה זרת אחות אשה בזיקה והוה כי אחות זקוקה גופה לא היא משום דלף אלימא הזרות לאחין. ואפילו זרת אחות אשה שרי לייזומי וכ"ש זרת אחות זקוקה: **אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה:**

לעיל ואע"ג דקודם שחלץ לזרת לזרה כזר נאסרה רחל ושמואל סבר דבחולץ לקמן (ד' מ:) כיון שנאסרה עליו שעה אחת נאסרה עולמית מכל מקום הוה חליצת רחל חליצה כשרה כיון דעכשיו אינה אחות זקוקתו ואינה אסורה אלף משום שנאסרה עליו כזר:
תניא בותיה דרב אשי. אצרייתא לא שייך למימר דהתחיל ולא התחיל קאמר דא"כ הוה ליה לפרושי הכי כהדיא אבל שמואל דאריי' נמי תתייבם. וא"ת אין ה"י ומ"מ נקט חליצה לאשמעינן דחליצה פסולה אינה פוטרת כמו שמואל ללישנא דהתחיל ולא התחיל ה"מ למינקט יבוס וי"ל דשמואל לא נקט יבוס משום דמתני' היא מותר אדם בקרובת כו' אבל כרייתא ה"ל למנקט יבוס דעדיפא טפי אי נמי לשמעין תרוייהו:
אחריו חזרו ותקנו. דחוק לומר כן משום דלף מסתבר ליה למימר דלף אלימא זיקה לשוויי לזרה כערוה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה:

לזרת אחות החלוצה נפטרה אחות החלוצה: ארה דחל מי מיפטרה. אחליצה דזרה מי מיפטרה רחל: **והא סקן.** בחולץ: **אסור אדם בזרת קרובת חלוצתו.** ואפילו לא היתה זרתה מאחיו אלף מנכרי וטעמא דהם מפרש. והכי נמי אי הוה זעי לייזומי לא מני: **הסחיל בחיות.** שחלץ לזרה לא יגמור זרות לא יגמור בחיות דחלץ את רחל: **דסקן אסור אדם כו'. וק"ש דלף יגמור בחיות דחליצת רחל לא מיפטרה זרה דלזו חליצה מעלייתא היא דלחיות חלוצתו היא אלף שתייהן זריכות חליצה: **הסחיל בזרות.** שחלץ לזרת לזרה: **יגמור אף בחיות.** אס רצה לחלוץ לרחל נפטרה זרתה ואע"ג דרחל קרובת לזרה שהיא זרת חלוצתו לא גריע זכה דתנן מותר אדם בקרובת זרת חלוצתו וה"י כיון דאין זיקה אי הוה זעי לייזומי לרחל מייבס וכל שכן גמר בזרת רחל ולא זרתה (י' דשכחא מילתא טפי): **עולם.** כדאמר שמואל כרישא חלץ לאחיות לא נפטרו זרות משום דיש זיקה וחליצת האחיות גרועה ואפילו זרת לזרה לא מיפטרה חלץ לזרות נפטרו אחיות דחליצתן משזבוחות משל אחיות. ודקשיא לך הוה זרת אחות אשה בזיקה והוה כי אחות זקוקה גופה לא היא משום דלף אלימא הזרות לאחין. ואפילו זרת אחות אשה שרי לייזומי וכ"ש זרת אחות זקוקה: **אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה: **בעלת זיקה לשוויי לזרה כי ערוה ולא גזרו חכמים אלף בחיות זקוקה: אי הכי.** אחיין חלץ יצמין נמי תתיבס הזרה:**

ארבעה אחין פרק שלישי יבמות

בעלת הגט עדיפא פי' שנעשה זה מעשה עדיף טפי מחברתה אבל ריבין פי' בעלת הגט עדיפא דלחמיל (ו) בחליצה ולכן יגמור זה חליצתו ולפירושו לא יהא עדיפא דהכא פירושו כההוא דאי מאמר עדיף או גט עדיף דבסמוך ומיהו עדיפא משמע קלמ דהיינו קודמת דקאי אחיו מהין

קודמת דקאמר מעיקרא: **תנא שמע** ומודה ר"ג בו. מדרבנן דשמעינן להו פרק ר"ג (לקמן ד. נ. וסס) דיש גט אחר גט ומאמר אחר הגט אין יכול להביא ראיה לדלידהו דיש גט אחר גט אפי' עדיף קמא מהני גרוע בתריה לתפוס כמה ששיר הרשטון אבל ר"ג דלית ליה דאין גט אחר גט סברא הוא דאי עדיף גט ממאמר או מאמר מגט לא מהני הגרוע לתפוס אחר קמא דעדיף כמו שאין מועיל גט אחר גט ומאמר אחר מאמר: **א**י גט עדיף לא תיהני מאמר בתריה. אע"ג דלפילו אחר חליצה קידושין תופסין היינו משום דהוי קידושין דאורייתא אבל ביצמה דלא הוי מאמר אלא מדרבנן אין לו להועיל אחר הגט אי גט עדיף אינ אומר ר"י דבריה דמודה ר"ג קיימא אמתני' דפ' ר"ג (לקמן ד. ג.) דמוקמינן לה כר"ע התם בגמ' (דף נב:) ולא מהני קידושין אחר חליצה וה"ה דאין להם להועיל אחר הגט אי גט עדיף דגט במקום חליצה קאי:

אלא כי הדדי ניהו. ומפשוט דלחמ פוטרת חברתה והיינו כשמואל וכלישנא דקאמר דלחמ חולץ לכולן אלאמנעי' וכרז אשי אבל לנישנא דהתחיל ולא התחיל קאמר היכי דכי הדדי ניהו כריכות שתייהן חליצה דהא התחיל בחסות לא יגמור אפי' בנרות ולא מיפטרה רחל בחליצה כרמה דעדיפא והכא הך צעיא על כרחין אליבא דמ"ד יש זיקה איירי דלמ"ד אין זיקה אפילו חלק בעלת הגט נפטרה נרה:

חלץ דראשונה הותרה. וא"ת מאי קמ"ל דהותרה אפי' כרמה דרז אית ליה אין זיקה וחלץ לחסות נפטרו נרות כדפרישית לעיל: **ר**ב ר"ה איה סברא והאמר רב כ"י יבמה בו'. ממתיני' הוה מני למיפוך דבהדיא תנן צפירקין (לקמן דף נב.) ז' אחין נשואין ז' אחיות ומת אחד מהן ואח"כ מתה אשתו של שני הרי זו חסורה עליו עולמית הואיל ונאסרה עליו אלא ניחא להקשות דבהדיא אמר רב אמתו לשון עממו שאמר ר' יוחנן שכל יצמה שאין אי קורא כו' ועוד נראה דממתיני' לא הוה מני לאקשויי דהתם הוה משום דכרז נפטרה לשוק ומשום דמתה אשתו אח"כ לא תחשב עוד זקוקה (ס) עדיין לחליצה אבל היכא דעדיין זקוקה לחליצה דלא מידחיא מהאי צימא (לגמרי) כדאמר לקמן (ג"ו סס): **א**בל הבא זיקה דרבנן היא. פרי"ח דרז נטעמיה דאמר אין זיקה דאע"ג דלחסיר משום ציטול מנות יצמין לא חשיב הך איסור לאוסרה עולמית אף כשתצא לכלל היתר אבל למ"ד יש זיקה ראוי לאסור משום שנאסרה עליו שעה אחת: **א**יתרביה רבי יובי בר חנינא ארבי יוחנן. לעיל פי' בקונטרס דלרז נמי פריך אבל ריבין פירש דלא פריך לרז משום דרז ס"ל חליצה פסולה כריכה לחזור על כל האחים דהאמת כריכה חליצה משניהן ושזו השנייה א"ל לייבם משום דלכל אחד הויא אחות חלוצתו אבל רבי יוחנן סבר כשמואל דאינה כריכה לחזור ולהכי פריך ליה ואע"ג דרז דאמר כריכה לחזור היינו אליבא דמ"ד יש זיקה וליה לא ס"ל מ"מ מנינו למימר דרז מוקי לה כמ"ד יש זיקה דפלוגתא דמנאי היא ואע"ג דלעיל כריש פי' כילד (דף יח.) מוקי לה סתמא דהש"ס כר"מ דאמר אין זיקה רב לא מוקי לה כוותיה ולר"מ נמי דפי' לעיל דרז דלית ליה הואיל ונאסרה עליו שעה אחת נטעמיה דאמר אין זיקה אפי' שפיר נמי דלא פריך לרז דמוקי למתיני' כמ"ד יש זיקה אבל ר' יוחנן סבר דעל כרחין יש זיקה דאי אין זיקה א"כ ז' אחיות שנפלו לפני שני אחין יתייבמו שמיין דהא ר' יוחנן לא חייש למיתה ומפירכא דפריך רבי יוסף צר חנינא וליקוי חז מנייהו כו' משמע דלא שרי רבי יוחנן לייבם אלא חדא על כרחין סבר ר' יוחנן ואפ"ה שרי לראשונה ולית ליה הואיל ונאסרה שעה אח' שתצא עולמית מש"ה פריך לה ומיהו נראה לר"י דפרישית לעיל (דף כד.) דלרז (א) דחייש למיתה (ב) משום דלא מסקי אדעתיה דמידא לא מני פריך דגורי' דלמא אחי לייבם כרישא אבל לעיל במתה דחמ מהן ליכא למיגור דלמא אחי לייבם בלא מתה אחת מהן כיון דליכא אלא אח אחד ולא אחי לצטל מנות יצמין להדיא אבל רבי יוחנן היה יודע רבי יוסף צר חנינא דלא הוי חייש למיתה להכי (ג) (לא) פריך ליה (ד) (א"כ) לפי שהיה אצל ר' יוחנן הקשה לו: **ו** **ל**ר"י **מ**א **ל**יה **ד**ר"מ **ק**דים **ו**ח"י **ד**ראשונה. פי' ר"י לפי שיטת הקונטרס שכשצאין לפנינו לימלך לא אמרינן להו לחלוץ שניה ולייבם את הראשונה דגורין דלמא אחי למיעבד איפכא בלאו היצמות עצמן אבל אם כבר חלק האחד לשנייה שרי אידך לייבם הראשונה כמו במתה שנייה כיון

בעלת הגט ובעלת מאמר. אחיו שמת ולו ז' נשים ועשה זה מאמר לזו וגט לזו ושזו אסור לייבם דקס ליה בלא יצנה (דגריס סה) כיון שהתחיל לגרש אי זו מהן הגונה לחלוץ ולפטור כרמה: **ו** **מ**ודה **ר**"ג. דלמר לקמן בפ"ה (א) אין גט אחר גט מודה הוא שיש גט אחר מאמר כגון ז' יבמות מאח א' ועשה מאמר בזו ואח"כ נתן גט לזו מהני גט לפסול הראשונה עליו משום לא יצנה ולהאסר בקרובות שנייה כראשונה ולא אמרי' מאמר ככנסה ואדחאי שנייה מיניה ולא מהני זה גט: **ו** **מ**אמר **א**חר **ג**ט. אם נתן גט לראשונה ואח"כ עשה מאמר בצרחה לא אמרי' גט קמא במקום חליצה קאי ותו לא קני מאמר יצמין בצרה אלא ודאי מהני וריכה גט למאמר וסוקר גס בקרובותיה: **כ**י **ה**דדי **נ**יטו. ומפשוט צעיה שהאמת פוטרת חברתה וחלוץ לאין שירצה שחליצה שתייהן גרועה: **ל**ראשונה. שנפלה ראשון: **ה**וסרה. לשוק: **ח**לק לשנייה **ה**וסרה. לשוק. וה"ה אם חלק לשנייה ואח"כ לראשונה: **מ**סה

ראשונה. בלא חליצה מותר לייבם את השניה. ואע"פ צשעת (א) נפילתן אחות זקוקה ראשונה היתה ואין אני קורא זה יצמה יבא עליה (ב) כי מתה קמייתא פקעה זיקה ושירא הך ולית ליה הא דשנינן צפ' כילד (לעיל דף נב:) הך מתני' דהכא אי למ"ד יש זיקה יש זיקה כו' דאוקימנא לעיל דהואיל ונאסרה עליו צשעת פילה תו לא משתריא ואיכא לאותובי ממתני' דקתני חולצות ולא ממתיבמות אמאי ליחלוץ חדא ולישמרי אידך ולקמן מותצטין ליה מינה אסיפא דמילתיה ולא מתוך: **ו** **א**ין **ל**ז' **מ**סה **ש**נייה. ולא חלצה שמונת בראשונה שהיתה ראיה לייבם צשעת נפילתה אלא שנפלה זו אחרי כן ואסרתה וכיון שמתה זו חורה היתירה הראשון: **ו** **ר**בי **י**וחנן **א**מר **מ**סה **ש**נייה **מ**וסר **ב**ראשונה. הואיל וצשעת נפילתה היתה ראיה לו: **א**חוס **א**שה **ד**אורייתא. כגון ג' אחים ז' מהס נשואין ז' אחיות ומת אחד מהס ואח"כ מתה אשתו של שני דעלה איתמר הך דרז צפרקין (לקמן דף נב.) אסורה יצמתו עליו הואיל וצשעת נפילה אחות אשתו הוא: **ד**רבנן **ה**יא. וכיון דמתה שריא: **א**יני **י**ודע **מ**י. שגאל. כלומר זו אינה משנה: **ו** **ל**ימא **ל**יה **מ**אי **ח**ולצות **ח**דא. שנייה: **ח**ולצות **ד**עלמא. כל היכא דמיתרמי כה"ג חולצות השניות: **ה**רי **א**לו. משמע הך תרמי דאיירי זהו: **ל**ראשונה **כ**רישא. דמו לא משתריא שנייה שלא נראית צשעת נפילה: **ח**ולצות

צפרקין (לקמן דף נב.) אסורה יצמתו עליו הואיל וצשעת נפילה אחות אשתו הוא: **ד**רבנן **ה**יא. וכיון דמתה שריא: **א**יני **י**ודע **מ**י. שגאל. כלומר זו אינה משנה: **ו** **ל**ימא **ל**יה **מ**אי **ח**ולצות **ח**דא. שנייה: **ח**ולצות **ד**עלמא. כל היכא דמיתרמי כה"ג חולצות השניות: **ה**רי **א**לו. משמע הך תרמי דאיירי זהו: **ל**ראשונה **כ**רישא. דמו לא משתריא שנייה שלא נראית צשעת נפילה: **ח**ולצות

(א) גירסת רש"ל בגירושין. (ב) לקמן גמ'. (ג) גירסת הראשונה יהודה (ד) נלקמן ל. ע"ש קול: ע"ש. (ה) (לעיל ג. ו"ט. ו) (ז) דף נ. ג. (ז) דגריס סה. (ח) ס"א א. (ט) דחייש למיתה לא מני פריך דגורי' דלמא אחי לייבם כרישא משום דלא מסקי אדעתיה דמית אידך ותי' כ"ל. (י) ו"טעמיה דהפסוק. (יא) ס"א ל"ג. (ב) שיק לקמן כח ע"א.

תורה אור השלם

1. כי בשבוע אהיה יחיד ומת אחד ממה וכן אין לו לא התייה אשת המת הוציאה לאיש וי' יבמה יבא עליה ולקחה לו לאשה ויבמה: דברים כה ה

גלוין הש"ס

גמ' והאמר רב כל אשה. ע"י (לעיל ז' ע"א תורה) ואחות אשתו ועליו ח ע"ב ומת אחד ממה וכן אין שם איני יודע מי שגאל. כ"מ נא ע"א צ"ב קטו ע"א ודף קמא ע"ב: תר"ה רוב וכו' שבת"ה הוה נצי' לפיכך וכו'. ע"י כמותו נה ע"ב תר"ה ממת שפיר מעט וחולין קטו ע"ב תר"ה ומי אמר וקבל ע"ב תר"ה ומי אמר וימלא ל' ע"ב תר"ה ה"מ:

הגהות הב"ח

(א) גמ' בעלת הגט עדיפא (משום דלחמיל זה בגירושין) סת"מ וי"ב במקוסות משמע דלא גריקין ליה: (ב) שם חולצות דעלמא. י"ב כמו בעמוד א': (ג) רש"י ד"ה ממה וכו' צשעת נפילתה: (ד) רוב' ד"ה בעלת גמ' עדיפא לחמיל בה בגירושין ולקי יגמור כ"ה: (ה) ד"ה וכו' וכו' לא תחשוב עד דקוקה אבל הבא דקוקה עדיין לחליצה לא אכל מדרב כ"ל: (ו) ד"ה איתמיה וכו' דחייש למיתה שפיר משום דלא מסקי אדעתיה: דלא

מוסף רש"י

שיש גט אחר מאמר. מאמר לזו וגט לזו ספל את הראשונה ואסור בקרובות שמיין (לקמן נא.). ומאמר אחר גט. גט לזו ומאמר לזו בעלת מאמר נריכה גט (סס.). הרי היא כאשת אח שיש לו בני. ואע"ג דהר איתוס (לקמן ז'). ומתו הנשואין את האחיות. ונפלו שמיין יחד לפני האין. הרי אלו חולצות ולא מתייבמות. משום דמרוויחה זקיקין ליה להאי ומרוויחה זקיקין ליה להאי ואי נסיב חד קא פגע בחמות זקוקתו (לעיל יח.) דהוא נאשמו (לעיל כו.).

(א) ל"ל אלא שני אמר בתנאי שנייה ייבם אלא ראשונה מייבם והיינו דקאמר אחיות וכו'.